

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžk/44/2017
Identifikačné číslo spisu: 5016200652
Dátum vydania rozhodnutia: 23.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5016200652.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Judity Kokolevskej, v právnej veci žalobcu: F. O., nar. XX.XX.XXXX, štátny občan T., trvale bytom F., korešpondenčná adresa: U. právne zastúpený Mgr. Martinou Chorváthovou, advokátkou, so sídlom A. Kmeťa 28, 036 01 Martin, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí, so sídlom Andreja Kmeťa 17, 010 01 Žilina, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT zo dňa 19. mája 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100, a o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 5. septembra 2017, č.k. 24Sa/38/2016-148, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100, z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline zo dňa 5. septembra 2017, č.k. 24Sa/38/2016-148, z a m i e t a .

Účastníkom konania n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov kasačného konania.

Odôvodnenie

I.

Rozsudok krajského súdu

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného, uvedené v úvodnej časti tohto rozhodnutia. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

2. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd z predloženého administratívneho

spisu zistil, že žalovaný rozhodnutím č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT zo dňa 19.05.2016 podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie o priestupku Okresného úradu Martin, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-MT-OVVS-2016/001582/467/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001573/476/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001572/477/15/C zo dňa 12.01.2016, ktorým správny orgán prvého stupňa v bode 1. uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu uložil pokarhanie a zaviazal ho k povinnosti uhradiť trovy konania vo výške 16,- € do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Prvostupňový správny orgán konanie vo veci priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. b/ zákona o priestupkoch v bode 2. rozhodnutia zo dňa 12.01.2016 podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch zastavil, pretože spáchanie skutkov zo dňa 02.08.2015 a 06.08.2015 nebolo obvinenému z priestupku (žalobcovi) preukázané. Správny orgán prvého stupňa uznal žalobcu vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, skutkovú podstatu ktorého naplnil tým, že dňa 27.08.2015 v čase medzi 16.00 hod. a 17.10 hod., kedy prebiehalo stretnutie obvineného so svojou maloletou dcérou Q. O., rok nar. XXXX, na pieskovisku pred domom na R., po tom, čo matka maloletej - B. O. X., rok nar. XXXX upozornila obvineného, aby nesypal dcére piesok na nohy, pretože bude mať špinavé veci, ako išla k nemu s tým, že styk obvineného s dcérou ukončuje, obvinený jej hodil do tváre piesok a následne ju fyzicky napadol tak, že ju udrhel pravou rukou do tváre na ľavé líce, pričom spadla na chrbát, následkom čoho jej obvinený spôsobil podľa ambulantného záznamu z ortopedickej kliniky, úrazovej ambulancie UN Martin vystaveného dňa 27.08.2015 o 18.03 hod. MUDr. P. O., úrazovým chirurgom, zranenie - bolesti hlavy frontálne a occipitálne, kontúzne ložisko frontálne a occipitálne, exkoriáciu na ľavom líci dĺžky 5 cm, bez vystavenia PN, čím úmyselne narušil občianske spolunažívanie iným hrubým správaním a drobným ublížením na zdraví, za čo mu podľa § 11 ods. 1 písm. a/, § 12 ods. 1 zákona o priestupkoch uložil pokarhanie a povinnosť uhradiť trovy konania vo výške 16,- €. Žalovaný správny orgán v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal na to, že spáchanie predmetného skutku bolo v priebehu priestupkového konania nepochybne preukázané vykonanými dôkazmi, a to svedeckými výpoveďami B. O. X. a Ing. F. F., a taktiež listinnými dôkazmi, ambulantným záznamom vystaveným 27.08.2015 MUDr. P. O., ambulantným záznamom z vyšetrenia v ambulancii MUDr. X. B. zo dňa 31.08.2015 a záznamom č. 21 k MZ 01-D/2014 spracovaným 28.08.2015 detektívnou službou Xxx s.r.o.. Po zhrnutí jednotlivých výpovedí obvineného, svedkov a listinných dôkazov žalovaný konštatoval, že tvrdenia obvineného, ktorý spáchanie skutku poprel, bolo jednoznačne vyvrátené. Podľa názoru žalovaného prvostupňový správny orgán sa náležite vysporiadal s celkovou dôkaznou situáciou a vykonané dôkazy i náležite zdôvodnil a vyhodnotil, v dôsledku čoho dospel k presvedčivému záveru o vine obvineného. Konaním obvineného boli naplnené všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch pokiaľ ide o subjekt, subjektívnu stránku, objekt i objektívnu stránku. Odvolacie námietky obvineného uvedené v odvolaní zo dňa 17.03.2016, spočívajúce v tvrdení, že sa skutok nestal, že svedok F. F. je zaujatý a jeho pomer k oznamovateľke vzbudzuje dôvodné pochybnosti o dôveryhodnosti jeho svedectva, pričom sedel v dosť veľkej vzdialenosti od pieskoviska a nemohol preto zaznamenať priebeh udalostí tak, ako ho popisuje, spolu s námietkami vo vzťahu k priebehu ústneho pojednávania, ktoré bolo hektické, lebo prekladateľka sa niekam stále ponáhľala, tlačila na neho aj s prejednávajúcou osobou a bolo mu bránené klásť otázky a prekladať dôkazy, podľa názoru žalovaného neboli spôsobilé významne oslabiť celkovú dôkaznú situáciu v predmetnej veci, nakoľko prvostupňový správny orgán zistil skutočný stav veci a rozhodol o vine obvineného ako aj uložení sankcie v súlade so zákonom.

3. Zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu krajský súd preskúmal v intenciách ustanovení § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch v spojení s § 2 ods. 1, s § 3, s § 4 ods.2, písm. b/ s § 11 ods. 1 s § 12 ods. 1 tohto zákona, ktorú právnu úpravu citoval, postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku.

4. Správny súd poukázal na to, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa v zásade zameril na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán

vychádzal, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Konštatoval, že protiprávne konanie žalobcu, ktorým došlo k spáchaniu priestupku je vo výroku prvostupňového rozhodnutia, ako aj v rozhodnutí o odvolaní vymedzené dostatočne a určite. V oboch rozhodnutiach bolo tiež náležite vyhodnotené hodnotenie dôkazov. Podľa názoru správneho súdu žalobca nepredložil žiadne relevantné dôkazné prostriedky, z ktorých by bolo zrejme a preukázané, že sa konania popísaného v prvostupňovom rozhodnutí nedopustil. Žalobca nevyvrátil žiadnym hodnoverným spôsobom skutočnosť a skutkový stav, ktorý bol zistený správnymi orgánmi, a preto za takýchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného aj podľa názoru súdu bolo vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov správny orgánmi správny súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

5. K námietkam žalobcu vo vzťahu k dokazovaniu správny súd uviedol nasledovné. Pokiaľ ide o spochybňovanie vierohodnosti výpovede svedka Ing. F. F. vzhľadom na skutočnosť, že v zázname č. 21 k NZ 01-D/2014, ktorý vypracoval ako pracovník detektívnej služby Xxx, U. X, F. dňa 28.08.2015, popisoval, že žalobca sa pravou rukou zahnal na matku a zasiahol ju na ľavé lice a sotil ju dozadu až kým nespadla, krajský súd poznamenal, že i bez výpovede tohto svedka je žalobca dostatočne usvedčovaný výpoveďou svedkyne B. O. X., ktorej zranenie bolo objektívne preukázané záznamom z ošetrenia vystaveného úrazovým chirurgom UN Martin MUDr. P. O. dňa 27.08.2015 o 18.03 hod., pričom svedkyňa B. O. X. sa na ošetrenie dostavila bezprostredne po napadnutí toho istého dňa. Námietku žalobcu, že matka svedkyne pracuje na ortopedickej klinike Univerzitetnej nemocnice Martin, krajský súd vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú, pretože žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal akékoľvek prepojenie MUDr. O. s matkou svedkyne, ich vzájomný kontakt a z ambulatného záznamu zo dňa 27.08.2015 ani nevyplýva, že by pri ošetrení svedkyne vôbec bola prítomná aj jej matka. Zo záznamu jednoznačne vyplýva, že svedkyňa B. O. X. pri ošetrení uvádzala, že bola napadnutá bývalým mužom a je z neho tiež zrejme, aké poranenie pri napadnutí utrpela. Krajský súd navyše upriamil pozornosť na to, že v odvolaní zo dňa 17.03.2016 záznam o ošetrení svedkyne žalobca vôbec nespochybňoval a ani ho nenamietal. Rovnako žiadal vykonať ohliadku a opätovne dopytať svedkov B. O. X. a Ing. F. F.. Tvrdenie žalobcu, že tlmočnica sa počas konania neustále ponáhľala a vec musela byť prejednaná v náhlivosti, i keď viackrát žiadal, aby konanie bolo odročené, ak je tlmočnica v časovom strese, nezodpovedá priebehu dokazovania na ústnom pojednávaní, ktoré podľa zápisnice o pojednávaní priestupku zo dňa 12.01.2016 len pokiaľ išlo o výpovede obvineného a svedkov, prebiehalo od 09.00 hod. do 12.35 hod., žalobca ako obvinený mal možnosť sa k jednotlivým výpoveďami svedkov vyjadriť, ktoré právo aj využil a svedkom kládol aj otázky, pričom svedecké výpovede boli ukončené až po tom, ako ďalšie otázky na svedkov nemal. Ani z jednej zápisnice o výpovedi nevyplýva, že by obvinený mal akékoľvek námietky voči tlmočnicike Mgr. V. O., alebo dokonca žiadal o odročenie konania. Po skončení dokazovania žalobca ako obvinený mal možnosť sa k priebehu dokazovania vyjadriť, svoje právo v celom rozsahu využil a vyjadril sa, tiež bol oboznámený s podkladmi pre rozhodnutie, nenavrhol vypočúť žiadnych svedkov ani žiadne iné dokazovanie, dokazovanie považoval za dostatočné a žiadal konanie ukončiť.

6. Vo vzťahu k žalobným námietkam, že rozhodnutie správneho orgánu bolo žalobcovi doručené v slovenskom jazyku a na jeho žiadosť o preklad do francúzskeho alebo arabského jazyka správny orgán nereagoval žiadnym spôsobom, krajský súd poukázal na oznámenie Okresného úradu Martin zo dňa 08.04.2016, ktoré žalobca prevzal do vlastných rúk dňa 13.04.2016 a s ktorým sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil. Krajský súd konštatoval, že právo na tlmočníka, garantované článkom 47 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky bolo v priebehu konania v celom rozsahu dodržané a súd nezistil jeho porušenie. Ďalej krajský súd uviedol, že s právom na tlmočníka súvisí aj právo oboznámiť sa s dokumentmi vykonanými pre rozhodnutie, ak sú v jazyku, ktorý účastník konania neovláda. S takými dokumentmi (výpoveďami, fotodokumentáciou, ambulatnými záznamami z ošetrenia) ako aj s podkladmi pre rozhodnutie bol žalobca ako obvinený oboznámený na ústnom pojednávaní pred

prvostupňovým správnym orgánom dňa 12.01.2016. Právo na tlmočníka nie je však absolútne a nevyplýva z neho, že rozhodnutia správnych orgánov majú byť preložené do jazyka, ktorému obvinený rozumie. Povinnosť správnych orgánov zabezpečovať obvinenému preklad rozhodnutia nevyplýva zo žiadnych ustanovení správneho poriadku, ani zákona o priestupkoch a nezakotvuje ho ani Ústava Slovenskej republiky. Krajský súd zastával názor, že právo používať jazyk, ktorému dotknutá osoba rozumie nezakladá právo na zasielanie rozhodnutí a iných písomností vydaných v rámci priestupkového konania v slovenskom jazyku v preklade do jazyka, ktorému táto osoba rozumie.

7. Krajský súd zdôraznil, že námietka žalobcu vo vzťahu k mechanizmu vzniku zranenia svedkyne B. O. X. nebola žalobcom uplatnená v správnom konaní (žalobca ju neuplatnil v odvolacom konaní pred druhostupňovým správnym orgánom, ale až prostredníctvom právnej zástupkyne na súdnom pojednávaní), preto nebolo možné žalovanému vyčítať, že sa s ňou v rozhodnutí nezaoberal. Rovnako tak pokiaľ ide o ohliadku, v súvislosti s ktorou žalobca ani neuviedol v žalobe, aké skutočnosti by mohli byť týmto úkonom preukázané. Tak isto v odvolaní nežiadal ani o dopočutie svedkov.

8. Tvrdenie žalobcu, že ide o účelové obvinenie zo strany jeho manželky, krajský súd nepovažoval vzhľadom na vykonané dokazovanie za dôvodné, pričom poukázal na skutočnosť, že existujú rozpory aj medzi výpoveďami samotného žalobcu pri podaní vysvetlenia na polícii dňa 27.09.2015 a na ústnom pojednávaní dňa 12.01.2016, v dôsledku čoho jeho tvrdeniam o spôsobe, akým zasiahol svedkyňu pri „očisťovaní sa od piesku“ súd neuveril.

9. Správny súd tiež poukázal na to, že zásady a podmienky ukladania sankcií sú obsiahnuté vo všeobecnej časti zákona o priestupkoch (§ 12 až § 15) a pri jednotlivých druhoch priestupkoch v osobitnej časti tohto zákona. Pri určení druhu sankcie a jej výmery prihliadne správny orgán na závažnosť priestupku, najmä na spôsob jeho spáchania a na jeho následky, na okolnosti, za ktorých bol spáchaný, na mieru zavinenia, na pohnútky a na osobu páchatel'a, ako aj na to, či a akým spôsobom bol za ten istý skutok postihnutý v kárnom alebo disciplinárnom konaní. Najmiernejšou sankciou, ktorú zákon o priestupkoch uvádza, je pokarhanie. Ide o sankciu, ktorá je prostriedkom morálneho odsúdenia páchatel'a priestupku. Má teda predovšetkým výchovnú funkciu a používa sa pri rozhodovaní o najmenej závažných priestupkoch. Uložením sankcie pokarhania je priestupok doriešený a pre páchatel'a priestupku už nevzniká žiadna ďalšia povinnosť. Sankciu pokarhania možno uložiť za každý priestupok podľa osobitnej časti zákona o priestupkoch, pokiaľ podľa zväzenia správneho orgánu takáto sankcia za spáchanie priestupku postačuje.

10. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutočností a citovaných ustanovení krajský súd dospel k záveru o vecnej správnosti a zákonnosti napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov. Žalobné námietky žalobcu vyhodnotil za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí, a preto žalobu podľa § 190 Správneho súdneho poriadku ako nedôvodnú zamietol.

11. O náhrade trov konania krajský súd rozhodol v zmysle § 167 ods. 1 SSP, § 168 SSP za použitia § 175 SSP. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania z dôvodu, že nebol úspešný v konaní, a preto nemá ani právo na náhradu trov konania. Právo na náhradu trov konania nepriznal ani žalovanému podľa § 168 SSP a contrario, nakoľko neboli splnené podmienky na náhradu trov konania (výnimochnosť).

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozsudku krajského súdu

12. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť žalobca. Namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 440 ods. 1 písm. g/ SSP. Navrhoval, aby kasačný súd rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100 zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT zo dňa 19.05.2016 a rozhodnutie Okresného úradu Martin, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-MT-OVVS-2016/001582/467/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001573/476/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001572/477/15/C zo dňa 12.01.2016 zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Súčasne žiadal priznať mu náhradu

trov konania pred správnym súdom ako aj náhradu trov kasačného konania v celom rozsahu.

13. Žalobca sa nestotožnil s právnym posúdením veci zo strany krajského súdu. Namietal, že správny orgán porušil ustanovenie § 32 ods. 1 správneho poriadku, keď nezistil presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si neobstaral potrebné podklady pre rozhodnutie, s tým, že nebol viazaný len návrhmi účastníkov konania. Vytýkal správne orgánu, že sa riadne nevyporiadal s rozpormi vo výpovediach svedkov B. O. X. a F. F.. Tiež vytýkal krajskému súdu, že vo vzťahu k tejto námietke sa dostatočne nevyjadril. Žalobca mal za to, že správny orgán porušil zásadu správneho konania, keď náležite vo veci nezistil skutkový stav aj vo vzťahu k otázke, či predložené lekárske potvrdenie je pravdivé a teda či v ňom popísané zranenia zodpovedajú priebehu skutku ako ich opísala svedkyňa B. O. X.. Poukázal na to, že medzi uvedenou svedkyňou a žalobcom sú dlhodobé spory, ktoré sa dotýkajú otázky starostlivosti o ich spoločné maloleté dieťa a výkonu rozhodnutia upravujúceho styk otca s maloletým dieťaťom. Tvrdil, že ďalší svedok, ktorý bol prítomný sporného skutku a to Ing. F. F., bol ako člen SBS platený matkou dieťaťa, a preto nemožno jeho výpoveď považovať za objektívnu. Trval na tom, že správny orgán mal preskúmať lekárske potvrdenie o zranení svedkyne B. O. X. pribratím znalca do konania, aby sa tento vyjadril, či zranenia svedkyne mohli skutočne vzniknúť spôsobom, ako ho popísal vo svojej správe ošetrojúci lekár. Súčasne namietal obsah lekárskej správy, majúcej za to, že obvineným konaním nemohlo dôjsť k popísaným zraneniam, keď opis zranení v potvrdení vôbec nezodpovedá skutkovému dejovi opísanému uvedenými svedkami. Vytýkal správne orgánu, keď sa uspokojil s lekárske potvrdením, ktoré vôbec neskúmal a ani sa nesnažil s ním podrobne oboznámiť, akoby už samotné lekárske potvrdenie bolo dostatočným dôkazom o vine obvineného bez ohľadu na jeho obsah. V danej súvislosti žalobca tiež upriamil pozornosť na tú skutočnosť, že matka svedkyne pracuje ako vrchná sestra v nemocnici v Martine, čím vzniká pochybnosť o možnom vplyve či objektívite lekárskeho potvrdenia. Ďalej namietal, že v konaní pre úplné zistenie skutkového stavu bolo potrebné uskutočniť i ohliadku miesta, kde došlo ku konfliktu, čím by sa preukázalo, že svedok M. F. nemohol incident vidieť z miesta, kde stál tak, ako to opísal a následne uvedených svedkov opätovne vypočuť.

14. Sťažovateľ ďalej vytýkal krajskému súdu, že sa dostatočne nevyporiadal ani s tvrdeniami žalobcu, že nie je občanom SR a neovláda slovenský jazyk tak, aby sa mohol v administratívnom konaní obhajovať. Uviedol, že v konaní bol pribratý tlmočník, avšak následne mu boli doručené rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov len v slovenskom jazyku. Vytýkal správne orgánom oboch stupňov, že na jeho žiadosť na preklad rozhodnutí do francúzskeho alebo arabského jazyka žiadnym spôsobom nereagovali. Vyslovil názor, že tým boli porušené jeho práva ako účastníka konania na jeho základné práva vyplývajúce z Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd, citujúc právnu úpravu ustanovenú v § 3 ods. 1 a v § 4 ods. 2 správneho poriadku, čl. 12 ods. 2 ústavy a čl. 3 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd. Namietal, že bolo porušené jeho právo konať pred súdmi a inými orgánmi v jazyku, ktorému účastník rozumie, pričom toto porušenie malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia.

15. Sťažovateľ nesúhlasil ani s argumentáciou krajského súdu, že pribratím tlmočníka do konania bolo zabezpečené jeho právo ako účastníkovi konať v jazyku, ktorému rozumie. Sťažovateľ trval na tom, že aj rozhodnutie správneho orgánu, ktoré obsahuje podrobné odôvodnenie a poučenie účastníka musí byť účastníkovi konania doručené nielen v slovenskom jazyku, ale aj v preklade do jazyka, ktorému rozumie, aby rozhodnutiu porozumel a mohol využiť náležite svoje právo na podanie odvolania. Mal za to, že právo konať v jazyku, ktorému účastník rozumie, je základným právom, ktoré mu nemôže byť odňaté. Uviedol, že ak má právo na tlmočníka v konaní, je nelogické, aby už nemal právo sa oboznámiť s rozhodnutím v jazyku, ktorému rozumie, z čoho by potom vyplývalo, že síce má možnosť konať v jazyku, ktorému rozumie, ale s výsledkom konania už nemá právo sa oboznámiť v tomto jazyku. Záverom sťažovateľ vyslovil názor, že krajský súd nesprávne aplikoval čl. 12 ods. 2 Ústavy SR a čl. 47 ods. 3 a 4 Ústavy SR, preto mal rozhodnutie správneho orgánu podľa § 191 ods. 1 písm. g/ SSP zrušiť, podľa § 191 ods. 3 SSP zrušiť i rozhodnutie správneho orgánu, ktoré mu predchádzalo a podľa § 191 ods. 4 SSP vec vrátiť správne orgánu na ďalšie konanie. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ súčasne požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku v celom rozsahu.

III.

Vyjadrenie žalovaného ku kasačnej sťažnosti žalobcu

16. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti žalobcu nesúhlasil s dôvodmi uvedenými v kasačnej sťažnosti. Navrhoval, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100, podľa § 461 SSP zamietol.

17. V dôvodoch vyjadrenia žalovaný poukázal na to, že žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol také námietky k správnosti preskúmaného rozhodnutia ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia žalovaného.

18. Žalovaný sa v plnom rozsahu stotožnil s rozhodnutím krajského súdu. Nesúhlasil s dôvodom žalobcu uvedeným v kasačnej sťažnosti, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 32 ods. 1 správneho poriadku. Vyslovil názor, že správny orgán v danom prípade náležite zistil skutočný stav veci, keď na základe dôkazných prostriedkov dospel k skutkovým záverom uvedených vo výroku svojho rozhodnutia.

19. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správny orgán ani krajský súd sa nevysporiadali s rozporom vo výpovediach svedka F. F. a B. O. X., uviedol, že vo výpovediach uvedených svedkov nie je žiadny rozpor, keď svedkyňa B. O. X. sa vo výpovediach pred správnym orgánom pridržiavala svojej výpovede zo dňa 28.08.2015 uskutočnenej na Obvodnom podelení policajného zboru Martin a rovnako svedok F. F. k danej udalosti vypovedal obdobne, z čoho vyplýva, že obaja svedkovia sa zhodli vo všetkých podstatných okolnostiach týkajúcich sa skutku a ich výpovede boli po obsahovej stránke logicky súladné, pričom tvrdenie žalobcu o rozpore v predmetných výpovediach nie je ničím podložené.

20. Vo vzťahu k námietke žalobcu týkajúcej sa objektívnosti výpovede svedka Ing. F. F. žalovaný uviedol, že uvedený svedok je zamestnancom a konateľom spoločnosti poskytujúcej okrem iného aj detektívne služby objednanej svedkyňou a k prejednávanej veci, k svedkyňi ani k obvinenému nemá žiaden osobitný vzťah. Skutočnosť, že detektívnu službu si objednala svedkyňa, nemôže byť bez ďalšieho dôvodom na spochybňovanie objektívnosti výpovede svedka ako zamestnanca tejto detektívnej spoločnosti. Žalobca však žiadny relevantný dôvod spochybňujúci objektívnosť tohto svedka neuviedol.

21. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že správny orgán sa mal zaoberať otázkou pravdivosti lekárskeho potvrdenia a do konania pribrať znalca, aby sa vyjadril, či zranenia svedkyne skutočne mohli vzniknúť spôsobom ako ho opísal vo svojej správe ošetrujúci lekár, žalovaný uviedol, že v konaní neboli preukázané žiadne pochybnosti o pravdivosti lekárskeho potvrdenia, preto nebol dôvod pribrať do konania znalca a skutočnosť, že matka svedkyne pracuje na ortopedickej klinike Univerzitetnej nemocnice Martin nemôže byť sama osebe dôvodom na spochybnenie pravdivosti lekárskeho potvrdenia vystaveného akýmkoľvek lekárom pracujúcim na tejto klinike. Žalovaný súčasne poukázal na to, že žalobca mohol tieto námietky uplatniť v konaní pred správnym orgánom, čo však neurobil a lekárske záznamy nespochybňoval ani v odvolaní. Námietky žalobcu žalovaný považoval za účelové.

22. Vo vzťahu k námietke žalobcu, ktorou namietal porušenie jeho práva ako účastníka konania v nadväznosti na nezabezpečenie prekladov listín do francúzskeho jazyka, žalovaný poukazom na znenie § 3 ods. 2 písm. a/ zákona č. 270/1995 Zb. o štátnom jazyku v platnom znení uviedol, že povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a správnych orgánov zabezpečovať obvinenému preklad listín nemožno vyvodiť zo žiadnych ustanovení správneho poriadku, zákona o priestupkoch a ani z Ústavy Slovenskej republiky, naopak je povinnosťou obvineného zabezpečiť si v prípade potreby preklad písomností, ktorý záver vyplýva z ustálenej súdnej judikatúry, dajúc do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2To 7/2006 a sp.zn. 3Tost 12/2013, v zmysle ktorých záverov najvyššieho súdu postačuje, ak obvinený bol oboznámený s účelom a podstatou konania a ak mal príležitosť sa k veci vyjadriť.

IV.

Konanie pred kasačným súdom

23. Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej tiež SSP) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 11 písm. g/ v spojení s § 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 453 ods. 2 SSP), kasačnú sťažnosť žalobcu prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. (§ 452 ods. 1 v spojení s ustanovením § 137 ods. 4 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná.

25. Predmetom prieskumného konania na kasačnom súde bol rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 29. mája 2017, č.k. 24Sa/38/2016-100, ktorým správny súd podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT zo dňa 19.05.2016.

26. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa kasačný súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, na ktoré poukázal už krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, z ktorých dôvodov ich neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

27. Predmetom preskumavacieho súdneho konania v danej veci bolo rozhodnutie Okresného úradu Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí - žalovaného, č. OÚ-ZA-OOP1-2016/019174/TOT zo dňa 19.05.2016, ktorým žalovaný ako odvolací správny orgán podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. odvolanie žalobcu zamietol a potvrdil rozhodnutie o priestupku Okresného úradu Martin, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OÚ-MT-OVVS-2016/001582/467/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001573/476/15/C, OÚ-MT-OVVS-2016/001572/477/15/C zo dňa 12.01.2016. Uvedeným rozhodnutím správny orgán prvého stupňa v bode 1. žalobcu uznal vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu uložil pokarhanie a zaviazal ho k povinnosti uhradiť trovy konania vo výške 16,- € do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a v bode 2. tohoto rozhodnutia podľa § 76 ods. 1 písm. c/ zákona o priestupkoch konanie zastavil, pretože spáchanie skutkov zo dňa 02.08.2015 a 06.08.2015 nebolo obvinenému z priestupku (žalobcovi) preukázané.

28. Kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im prechádzajúce a zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že dôvody žalobcu uvádzané v jeho žalobe nie sú spôsobilé pre zrušenie napadnutého rozhodnutia žalovaného.

29. Kasačný súd po vyhodnotení kasačných dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovení Správneho súdneho poriadku konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v zásade odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd považuje právne posúdenie preskumavanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Vzhľadom k tomu, aby neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti, na zdôraznenie správneho skutkového a právneho záveru krajského súdu uvádza.

30. Najvyšší súd Slovenskej republiky predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že správny súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti postupu a rozhodnutia orgánu verejnej správy nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej časti druhej hlavy Správneho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o žalobách vo veciach

správneho trestania (§§ 194 a nasl. SSP) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v žalobe, ktorými žalobca namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

31. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. (§ 2 ods. 1 SSP)

32. Konanie pred správnym súdom je jednou zo záruk ochrany základných ľudských práv a slobôd a ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov administratívneho konania. (§ 5 ods. 2 SSP)

33. Správnou žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy. (§ 177 ods. 1 SSP)

34. Na rozhodnutie správneho súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo v čase vydania opatrenia orgánu verejnej správy. (§ 135 ods. 1 SSP)

35. Správnym trestaním sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy o priestupku, správnom delikte alebo o sankcii za iné podobné protiprávne konanie. Ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie vo veciach správneho trestania ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe. (§ 194 ods. 1, 2 SSP)

36. Správne súdnictvo v Slovenskej republike vychádza z materiálneho chápania právneho štátu v zmysle čl. 1 ods. 1 ústavy vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Je založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto (ne)prekračuje jej zverené právomoci a jednak poskytuje ochranu subjektívnym právam osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je teda ochrana subjektívnych práv a jeho cieľom ochrana práv fyzických a právnických osôb a ich prostredníctvom následne aj ochrana zákonnosti. Správne súdnictvo je neoddeliteľným atribútom právneho štátu zaručujúcim každej osobe či už ide o fyzickú alebo právnickú osobu ochranu práv pred činnosťou orgánov verejnej správy. Dodržiavanie zákonnosti v oblasti výkonnej moci a dôsledná ochrana jednotlivca je jednou z najdôležitejších črt právneho štátu, ktorého koncepcia práva stojí aj na dodržiavaní práva štátnymi orgánmi.

37. Kasačný súd upriamuje pozornosť tiež na to, že správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v konkrétnej veci sa zásadne obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádzal, nie sú pochybné najmä ohľadom na prameň, z ktorého pochádzajú, alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania, a ďalej na otázku, či vykonané dôkazy logicky robia vôbec možným skutkový záver, ku ktorému správny orgán dospel. Správny súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posudzuje, či správny orgán aplikoval na predmetnú právnu vec relevantný právny predpis. Zákonnosť postupu správny súd skúma na základe rovnakých kritérií ako zákonnosť rozhodnutia.

38. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a druhej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku citovaných vyššie, keď súdny prieskum rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnutého žalobou vykonal v súlade s

platnou právnou úpravou zákona o priestupkoch v spojení s právnou úpravou ustanovenou v správnom poriadku. Najvyšší súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím pri aplikácii zákonnej úpravy uvedeného zákona postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd, a to že námietky žalobcu uvedené v jeho žalobe neboli spôsobilé zvrátiť správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

V.

Právne posúdenie kasačného súdu

39. Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

40. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 ústavy je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Základnou premisou materiálneho právneho štátu sa prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, právnické osoby s právomocou rozhodovania o právach a povinnostiach, ako aj každý jednotlivец musí konať tak, ako určuje právny poriadok.

41. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasť okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané“ (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I. ÚS 10/98)“. (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750, nález Ústavného súdu SR č. PL. ÚS 22/06). Judikatúra ústavného súdu tiež kladie dôraz na to, že v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy s uplatňovaním princípu právnej istoty v právom štáte sa spája požiadavka všeobecnosti, platnosti, trvácnosti, stability, racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem; medzi ústavné princípy vlastné právnemu štátu patrí aj zákaz svojvôle v činnosti štátnych orgánov, ako aj zásada primeranosti, resp. proporcionality (m. m. PL. ÚS 1/04).

42. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

43. Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

44. Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Pozitivistický právny prístup k aplikácii zákonov je preto v činnosti štátnych orgánov modifikovaný ústavne konformným výkladom, ktorý v závislosti od ústavou chránených hodnôt pôsobí reštriktívne alebo extenzívne na dikciu zákonných pojmov. Obsah zákonnej právnej normy nemôže byť interpretovaný izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je podmienkou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Mocenské orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

45. Podľa ustanovenia § 49 ods. 1, 2 zákona o priestupkoch účinného ku dňu 31.12.2015 priestupku sa

dopustí ten, kto a) inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech, b) inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví, c) úmyselne uvedie nesprávny alebo neúplný údaj pred štátnym orgánom, pred orgánom obce alebo pred organizáciou za účelom získania neoprávnenej výhody, d) úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním, e) od iného násilím sám alebo za pomoci ďalších osôb vymáha majetkové práva alebo práva z nich vyplývajúce, o ktorých sa domnieva, že mu patria bez vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu, f) napomáha osobnou účasťou násilnému vymáhaniu majetkových práv alebo práv z nich vyplývajúcich, hoci na ich vymáhanie niet vykonateľného rozhodnutia príslušného orgánu.

Za priestupok podľa odseku 1 písm. a) možno uložiť pokutu do 33 eur, za priestupok podľa odseku 1 písm. b) až d) a písm. f) pokutu do 99 eur a za priestupok podľa odseku 1 písm. e) pokutu do 331 eur.

46. Podľa ustanovenia § 51 zákona o priestupkoch ak nie je v tomto alebo v inom zákone ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie o priestupkoch všeobecné predpisy o správnom konaní. (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov - správny poriadok)

47. Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

48. Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

49. Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

50. Odvolací súd po preskúmaní danej veci dospel k zhodnému záveru ako správny súd, že správny orgán prvého stupňa - Okresný úrad Martin, odbor všeobecnej vnútornej správy, príslušný na rozhodnutie podľa zákona č. 372/1990 Zb. v prvom stupni a Okresný úrad Žilina, odbor opravných prostriedkov, referát vnútorných vecí - žalovaný, ako odvolací správny orgán v predmetnej veci postupovali v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážili relevantné podklady pre vydanie rozhodnutí a svoje skutkové zistenia a právne závery v odôvodnení svojich rozhodnutí aj náležite odôvodnili, a preto ich rozhodnutia treba považovať za skutkovo a právne správne a teda súladné so zákonom.

51. Všeobecným objektom skutkovej podstaty priestupkov ustanovených v právnej norme § 49 ods.1 zákona o priestupkoch je občianske spolunažívanie, druhovým objektom je ochrana cti, zdravia, slobody rozhodovania a pod. Narušenie občianskeho spolunažívania je postihované vtedy, ak dôjde ku konaniu určitej intenzity, a ktoré možno zaradiť pod niektorú zo skutkových podstát uvedených v tomto ustanovení.

52. Priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona sa dopustí ten, kto úmyselne naruší občianske spolunažívanie vyhrázaním ujmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obvinením z priestupku, schválnosťami alebo iným hrubým správaním. Z formulácie skutkovej podstaty tohto priestupku vyplýva, že za hrubé správanie majúce schopnosť narušiť občianske spolunažívanie sa považuje vyhrázanie ujmou na zdraví, úmyselné drobné ublíženie na zdraví, nepravdivé obvinenie z priestupku, schválnosti a prípadne ďalšie konania, ktoré sú svojou intenzitou a dopadmi kvalifikované obdobným spôsobom narušiť občianske spolunažívanie. Musí ísť o konania porovnateľné vo svojich dôsledkoch s konaniami, ktoré zákon priamo uvádza. O konanie postihnutelné podľa tohto ustanovenia pôjde napríklad pri hrubom porušení nepísaných pravidiel slušnosti, zdvorilosti či ohľaduplnosti k ostatným a pod..

53. Zákondarca pojem „občianske spolunažívanie“ nedefinuje. Ide o neurčitý právny pojem (podobne ako verejný poriadok v § 47 zákon o priestupkoch), pod ktorým treba rozumieť určitý súhrn ustálených pravidiel konania a správania sa v spoločnosti, ktorý je založený na rešpektovaní práv ostatných ľudí, a ktorých dodržiavanie v určitom čase a mieste je v spoločnosti obvyklé. Za hrubé správanie, ktoré narušuje občianske spolunažívanie, možno považovať nielen príklady uvedené v § 49 ods. 1 písm. d/ uvedeného zákona, ale bezpochyby medzi ne patrí aj iné konanie smerujúce proti integrite inej osoby.

54. Formy hrubého správania vypočítava zákon o priestupkoch v uvedenom ustanovení demonštratívne. Priestupku proti občianskemu spolunažívaniu sa dopustí aj ten, kto spôsobí drobné ublíženie na zdraví. Na naplnenie skutkovej podstaty tohto priestupku postačuje, aby ublíženie na zdraví spôsobené úmyselne, bolo možné kvalifikovať ako drobné (napr. drobné podliatiny, odreniny, prechodné bolesti alebo nevoľnosť, nepatrné ranky, hučanie v ušiach a pod.). Či došlo k ublíženiu na zdraví a naplneniu skutkovej podstaty priestupku podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona, posudzuje správny orgán podľa individuálnych okolností každého konkrétneho prípadu. Pojem ublíženie na zdraví je pojmom právnym, a preto rozhodovanie o ňom neprináleží lekárovi, ale v prípade priestupku patrí správnomu orgánu a v prípade trestného činu podľa Trestného zákona orgánom činným v trestnom konaní. Odborné vyjadrenie lekára, lekárska správa a pod. posudok sú dôkazy v priestupkovom konaní, ktoré hodnotí a právne posudzuje správny orgán. Pokiaľ nejde o drobné ublíženie na zdraví pre vyvodenie záveru, že ublíženie na zdraví je takej intenzity, že naplní skutkovú podstatu trestného činu, je potrebné posúdenie všetkých významných skutočností, najmä, aká je povaha poškodenia zdravia, aké lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie si vyžiadalo, a tiež po akú dobu bol sťažený obvyklý spôsob života poškodeného.

55. Pod skutkovú podstatu priestupku proti občianskemu spolunažívaniu v zmysle § 49 ods. 1 písm. d/ zákona treba zahrnúť aj robenie „schválnosti“. Pojem „schválnosť“ nie je v právnom poriadku presne špecifikovaný, no z praxe vyplýva, že pôjde o konanie hrubo zasahujúce do pokojného stavu života inej osoby, narušujúce tak zároveň občianske spolunažívanie. Pôjde o konanie "naschvál", ktoré môže negatívne zasiahnuť do práv inej osoby.

56. Skutkové okolnosti daného prípadu potvrdzujú, že žalobca bol uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch na tom skutkovom základe, že dňa 27.08.2015 v čase medzi 16.00 hod. a 17.10 hod., kedy prebiehalo stretnutie obvineného so svojou maloletou dcérou Q. O., rok nar. XXXX, na pieskovisku pred domom na Ul. B., po tom, čo matka maloletej - B. O. X., rok nar. XXXX, upozornila obvineného, aby nesypal dcére piesok na nohy, pretože bude mať špinavé veci, ako išla k nemu s tým, že styk obvineného s dcérou ukončuje, obvinený jej hodil do tváre piesok a následne ju fyzicky napadol tak, že ju udrhel pravou rukou do tváre na ľavé líce, pričom spadla na chrbát, následkom čoho jej obvinený spôsobil podľa ambulantného záznamu z ortopedickej kliniky, úrazovej ambulancie UN Martin vystaveného dňa 27.08.2015 o 18.03 hod. MUDr. P. O., úrazovým chirurgom, zranenie - bolesti hlavy frontálne a occipitálne, kontúzne ložisko frontálne a occipitálne, exkoriáciu na ľavom líci dĺžky 5 cm, bez vystavenia PN. Správne orgány hodnotili ublíženie na zdraví B. O. X. ako drobné ublíženie na zdraví, ktoré jej spôsobil žalobca a dospeli k záveru, že žalobca úmyselne narušil občianske spolunažívanie.

57. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu aj podľa názoru kasačného súdu zhodne s názorom krajského súdu skutkový záver, ku ktorému na základe vykonaného dokazovania správne orgány oboch stupňov dospeli, a to že žalobca dňa 27.08.2015 v priebehu jeho stretnutia s maloletou dcérou Q. O. za prítomnosti matky dieťaťa sa dopustil hrubého správania voči matke dieťaťa, čím jej spôsobil drobné ublíženie na zdraví, ktorým konaním naplnil znaky skutkovej podstaty priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d/ zákona o priestupkoch, je logický záver majúci podklad vo vykonanom dokazovaní. Uvedené skutkové zistenia nepoprel ani žalobca.

58. Pokiaľ žalobca namietal, že v danom prípade nebolo vykonané dokazovanie dostatočne, nebol zistený skutočný stav vecí, namietajúc vzťah svedka k poškodenej, neobjektívne lekárske potvrdenie, kasačný súd vychádzajúc zo svetla skutkových zistení námietky žalobcu, považoval za účelové a zavádzajúce s

cieľom vyhnúť sa svojej zodpovednosti za spáchaný priestupok. V danom prípade najvyšší súd nezistil také objektívne okolnosti, ktoré by preukázali dôvodnosť tvrdení žalobcu. Správny orgán prvého stupňa v priebehu objasňovania priestupku a vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav. Dokazovanie vykonáva správny orgán, ktorý je oprávnený rozhodnúť, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie. Úlohou správneho orgánu je vyhodnotiť dôkazy v prospech i v neprospech obvineného z priestupku a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné pre preukázanie zodpovednosti za priestupok.

59. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd po prieskume zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatuje, že záver, ktorý správny orgán v prvostupňovom správnom rozhodnutí zo zistených skutkových okolností urobil a žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí ustálil, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o priestupkoch. Aj podľa názoru kasačného súdu správne orgány oboch stupňov sa vecou náležite zaoberali, vo veci vykonali dokazovanie v zákonom rámci v dostatočnom rozsahu, zistili riadne skutočný stav a v odôvodnení rozhodnutí v súlade so zákonom uviedli dôvody svojho rozhodnutia.

60. Kasačný súd preto súhlasí s argumentáciou krajského súdu vo vzťahu k námietkam žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného z dôvodov, že v danom prípade nebol náležite zistený skutkový stav veci, správne orgány nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, s predložením návrhu na doplnenie dokazovania. Krajský súd sa námietkami žalobcu náležite vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku v bodoch 21 a nasl.

(str. 8-9), a preto kasačný súd stotožniac sa s konštatáciou krajského súdu ďalej len na ňu poukazuje.

61. Kasačný súd považoval za nedôvodné aj námietky žalobcu, ktorými namietal, že boli porušené jeho práva ako účastníka konania konať pred súdmi a inými orgánmi v jazyku, ktorému účastník rozumie, ktoré základné práva vyplývajú z Ústavy SR a Listiny základných práv a slobôd, vytýkajúc krajskému súdu, že sa dostatočne nevyporiadal s jeho tvrdeniami, že nie je občanom SR a neovláda slovenský jazyk tak, aby sa mohol v administratívnom konaní obhajovať, a súčasne, že mu rozhodnutia správnych orgánov oboch stupňov ako i krajského súdu boli doručené v slovenskom jazyku.

62. Z predloženého spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis, jednoznačne vyplýva, že konanie súdneho prieskumu ako aj správne konanie bolo vykonané za účasti pribratého tlmočníka, čím bolo realizované právo žalobcu ako účastníka tak súdneho ako aj správneho konania konať pred súdom i správnym orgánom v jazyku, ktorému rozumie.

63. Kasačný súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku žalobcu, že správny súd sa riadne nevyporiadal s jeho námietkou vo vzťahu porušenia jeho práva na konanie, keď rozhodnutia správnych orgánov mu neboli doručené v jazyku, ktorému rozumie. K uvedenej námietke sa krajský súd náležite vyjadril v bode 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

64. Najvyšší súd súhlasí s konštatáciou krajského súdu, že právo na tlmočníka nie je absolútne a nevyplýva z neho, že rozhodnutia správnych orgánov majú byť preložené do jazyka, ktorému obvinený rozumie. Povinnosť správnych orgánov zabezpečiť obvinenému preklad rozhodnutia nevyplýva zo žiadnych ustanovení správneho poriadku, ani zákona o priestupkoch a nezakotvuje ho ani Ústava Slovenskej republiky.

65. K právnej otázke porušenia práva účastníka konať v jazyku, ktorému účastník rozumie, doručením rozhodnutia v slovenskom jazyku, už dal odpoveď vo svojej judikatúre Najvyšší súd Slovenskej republiky. Najvyšší súd SR uznesením sp.zn. 10Sža/10/2016 potvrdil uznesenie Krajského súdu Banskej Bystrici č.k. 1Scud/11/2015-96 zo dňa 8. februára 2016, ktorým krajský súd žiadosti žalobcu o doručenie písomného prekladu rozsudku nevyhovel. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd konštatoval nasledovné:

„Po preskúmaní rozhodnutia krajského súdu dospel najvyšší súd k rovnakému právnomu záveru, a to, že v predmetnom konaní nedošlo žiadnym spôsobom u žalobcu k odňatiu možnosti konať pred súdom.

Najvyšší súd poukazuje na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Sža/24/2008 zo dňa 21.10.008, podľa ktorého z Ústavy SR ani O.s.p. nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť súdov, aby zabezpečovali preklad písomností, ktoré sú výsledkom ich konania, do jazyka účastníka konania, ktorý neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie, pokiaľ v priebehu konania súd konal s účastníkom konania v prítomnosti tlmočníka, resp. pokiaľ je účastníkovi zrejmy účel, ale aj výsledok konania.

V tejto súvislosti Najvyšší súd SR poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR č. IV. ÚS 114/03 zo dňa 13.08.2003, ktorý k námietke sťažovateľky, aby jej boli preložené všetky listiny súvisiace s konaním o vydanie do cudziny do jej materinského jazyka uviedol, že takáto požiadavka netvorí obsah práva podľa čl. 47 ods. 4 Ústavy SR. Podľa názoru ústavného súdu postačuje, že sťažovateľka bola oboznámená s účelom konania o vydanie do cudziny, s podstatou žiadosti o vydanie, dostala príležitosť sa k tejto žiadosti vyjadriť a k účelu celého konania.

Najvyšší súd SR dáva v tejto súvislosti do pozornosti tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 19.12.2006 sp.zn. 2 To 7/2006, podľa ktorého z Ústavy SR, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Trestného poriadku nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v inom než úradnom slovenskom jazyku, ale ani povinnosť uvedených orgánov zabezpečovať pre procesné strany preklad písomností, ktoré sú predmetom alebo výsledkom ich konania, do jazyka strany, ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie. Najvyšší súd ďalej uviedol, že povinnosťou obhajcu je, aby osobe, ktorú obhajuje a ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa trestné konanie vedie, v rámci účinnej právnej pomoci, ktorú je povinný poskytovať v prípade potreby zabezpečil preklad písomností do jazyka materinského alebo do jazyka, ktorý ovláda.

Z obsahu súdneho spisu je podľa názoru odvolacieho súdu zrejmé, že žalobca podstate tohto konania porozumel, čomu nasvedčuje nielen to, že proti rozsudku krajského súdu odvolanie nepodal, ale navyše je žalobca v konaní zastúpený právnou zástupkyňou, ktorá ovláda anglický jazyk. Odvolací súd ešte dodáva, že krajský súd po tom, čo zistil, že žalobca nerozumie jazyku konania pribral do konania tlmočníka, čím postupoval podľa § 18 O.s.p. a zabezpečil žalobcovi možnosť adekvátne, efektívne a účelne uplatňovať jeho práva pred súdom v jazyku, ktorému rozumie.

So zreteľom na uvedené odvolací súd nevidel žiadnu súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a tvrdým porušením § 18 O.s.p., pretože k namietanému porušeniu práva garantovaného čl. 47 Ústavy SR nedošlo, nakoľko tvrdené porušenie nemá reálny základ v obsahu spisu.

Najvyšší súd konštatuje, že námietky uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť rozhodnutia, a preto ich vyhodnotil ako nedôvodné.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 219 ods. 1 O.s.p. napadnuté uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici potvrdil ako vecne správne.“

66. K nastolenej právnej otázke zaujal obdobné stanovisko Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp.zn. 3Tost/12/2013 zo dňa 24. apríla 2013, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku zamietol sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 31. januára 2013, sp.zn. 0Tk 358/1948, keď konštatoval nasledovné:

„Trestný poriadok v ustanovení § 2 ods. 20 deklaruje právo používať v trestnom konaní jazyk, ktorému dotknutá osoba rozumie. Toto právo sa vzťahuje na obvineného, jeho zákonného zástupcu, poškodeného, zúčastnenú osobu a svedka. Ak niektorá z týchto osôb vyhlási, že neovláda slovenský jazyk, priberie sa do konania tlmočník. Toto právo vychádza z úpravy uvedenej v čl. 47 ods. 7 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 37 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd.

V zmysle zaužívanej judikatúry však právo používať jazyk, ktorému dotknutá osoba rozumie, nezakladá právo na zasielanie rozhodnutí a iných písomností vydaných v rámci trestného konania v slovenskom jazyku v preklade do jazyka, ktorému táto osoba rozumie. Písomnosti vydané v rámci trestného konania v slovenskom jazyku v súvislosti s konaním súdu, doručujú súdy procesným stranám, ktoré neovládajú tento jazyk bez prekladu do ich materinského jazyka (R 42/1976).

Z Ústavy Slovenskej republiky, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Trestného poriadku nemožno bez ďalšieho vyvodit' povinnosť orgánov činných v trestnom konaní konať v inom než v úradnom slovenskom jazyku, ale ani povinnosť uvedených orgánov zabezpečovať pre procesné strany preklad písomností, ktoré sú predmetom alebo výsledkom ich konania do jazyka strany, ktorá neovláda jazyk, v ktorom sa konanie vedie (R NS SR 2 To 7/2006).

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd nepochybil, keď odsúdenému najskôr doručil svoje rozhodnutie

len v slovenskom jazyku bez prekladu písomnosti do maďarského jazyka, a teda lehota pre podanie sťažnosti plynula odsúdenému do 15. februára 2013 vrátane. Sťažnosť podaná na pošte 27. marca 2013, je sťažnosť oneskorene podaná.“

67. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd dospel k záveru zhodne ako krajský súd, že nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces, keď rozhodnutia správnych orgánov mu boli doručené len v slovenskom jazyku. Kasačný súd zastáva zhodný názor ako správny súd, že právo používať jazyk, ktorému žalobca rozumie, nezakladá mu právo na zasielanie rozhodnutí a iných písomností vydaných v rámci priestupkového konania v slovenskom jazyku v preklade do jazyka, ktorému rozumie.

68. Najvyšší súd po vyhodnotení kasačných dôvodov žalobcu vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu vzhľadom k uvedenému vyššie opäť konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu so správnym poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku.

69. Z dôvodov vyššie uvedených, najvyšší súd ako súd kasačný dospel k záveru, že námietky žalobcu uvedené v jeho kasačnej sťažnosti neboli spôsobilé spochybniť vecnú a právnu správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Z týchto dôvodov potom kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku správneho súdu podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

VI.

Uznesenie krajského súdu

70. Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 5. septembra 2017, č.k. 24Sa/38/2016-148, nevyhovel žiadosti žalobcu o doručenie písomného prekladu rozsudku.

VII.

Kasačná sťažnosť žalobcu proti uzneseniu krajského súdu

71. Žalobca proti uvedenému rozhodnutiu správneho súdu podal včas kasačnú sťažnosť. Namietal, že správny súd porušil jeho právo na spravodlivé konanie, keď nevyhovel jeho žiadosti, aby mu bol doručený rozsudok v jazyku, ktorému rozumie. V kasačnej sťažnosti proti uvedenému uzneseniu správneho súdu žalobca uviedol obdobné dôvody, ktoré uviedol v kasačnej sťažnosti podanej proti rozsudku správneho súdu, ktorými namietal porušenie jeho práva ako účastníka konania konať pred súdmi ako aj správnymi orgánmi v jazyku, ktorému rozumie.

VIII.

Rozhodnutie kasačného súdu

o kasačnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniu krajského súdu

72. Kasačný súd námietky žalobcu, ktorými namietal nezákonnosť napadnutého uznesenia správneho súdu vyhodnotil za nedôvodné. Námietkami porušenia práva žalobcu na spravodlivý proces postupom správneho súdu, keď rozsudok súdu mu bol doručený len v slovenskom jazyku, sa kasačný súd zaoberal vo vzťahu k posudzovaniu zákonnosti rozsudku správneho súdu a postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal. Z uvedených dôvodov kasačný súd len poukazuje na právne závery k nastolenej právnej otázke uvedené v bodoch 64 až 67 odôvodnenia tohto rozhodnutia, v ktorých dáva žalobcovi odpoveď na vznesené otázky doručovania rozhodnutí súdu a správnych orgánov v slovenskom jazyku.

73. Vychádzajúc z uvedeného kasačný súd námietky žalobcu o nezákonnosti napadnutého uznesenia správneho súdu vyhodnotil ako nedôvodné, a preto kasačnú sťažnosť žalobcu proti tomuto uzneseniu správneho súdu v zmysle § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

IX.

Rozhodnutie kasačného súdu o nároku na náhradu trov konania

74. Kasačný súd o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodol podľa právnej úpravy ustanovenej v § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a s § 168 SSP. Žalobcovi nepriznal proti žalovanému právo na náhradu trov tohto konania, keďže žalobca v tomto konaní nebol úspešný. Kasačný súd nepriznal ani žalovanému nárok na náhradu trov kasačného konania, keďže nezistil splnenie podmienok v zmysle § 168 v spojení s § 467 ods.1 SSP.

75. Toto rozhodnutie prijal kasačný súd v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.